

N.E. 4.10

LA CASA SOBRE LA ROCA

Paràbola

CONTEXT

Paràbola del Despertar Espiritual

En què em sostinc?
Com em sostinc?
On em sostinc?

Així, tothom qui escolta les paraules que acabo de dir i les posa en pràctica, es pot comparar a un home assenyat que va edificar la casa sobre roca. Van caure les pluges, es van precipitar els torrents, van bufar els vents i van sacsejar la casa; però aquesta no es va esfondrar perquè estava construïda sobre

roca

Al contrari, qui escolta les meves paraules i no les practica, es pot comparar a un home insensat, que va edificar casa seva sobre sorra». Van caure les pluges, es van precipitar els torrents, van bufar els vents i van sacsejar la casa: aquesta es va esfondrar, i va ser gran la seva

ruïna

ruïna

ruïna

A 360-degree panoramic view of a forest landscape. The image is curved, showing a path leading through a forest of tall evergreen trees. In the center of the horizon, a bright rainbow is visible against a blue sky with scattered white clouds. The foreground shows a dirt path and some low-lying vegetation.

***Concepte
clau a la vida
espiritual***

Escoltar la Paraula de Déu

Viure la Paraula de Déu

Tots els nostres mecanismes, tots els nostres continguts psicològics, idees, sentiments, estan sempre basats en estructures contingents, transitòries: desitgem tenir un càrrec, guanyar diners, viure en un lloc determinat, desitgem una sèrie de coses, les quals, totes, per la seva naturalesa, estan destinades a transformar-se i a desaparèixer. Tots aquests mecanismes, continguts psicològics, sentiments, il·lusions, desitjos, expectatives humanes, pròpies del personatge, no tenen fonaments sòlids, sinó que es recolzen sobre fonaments de

sorra.

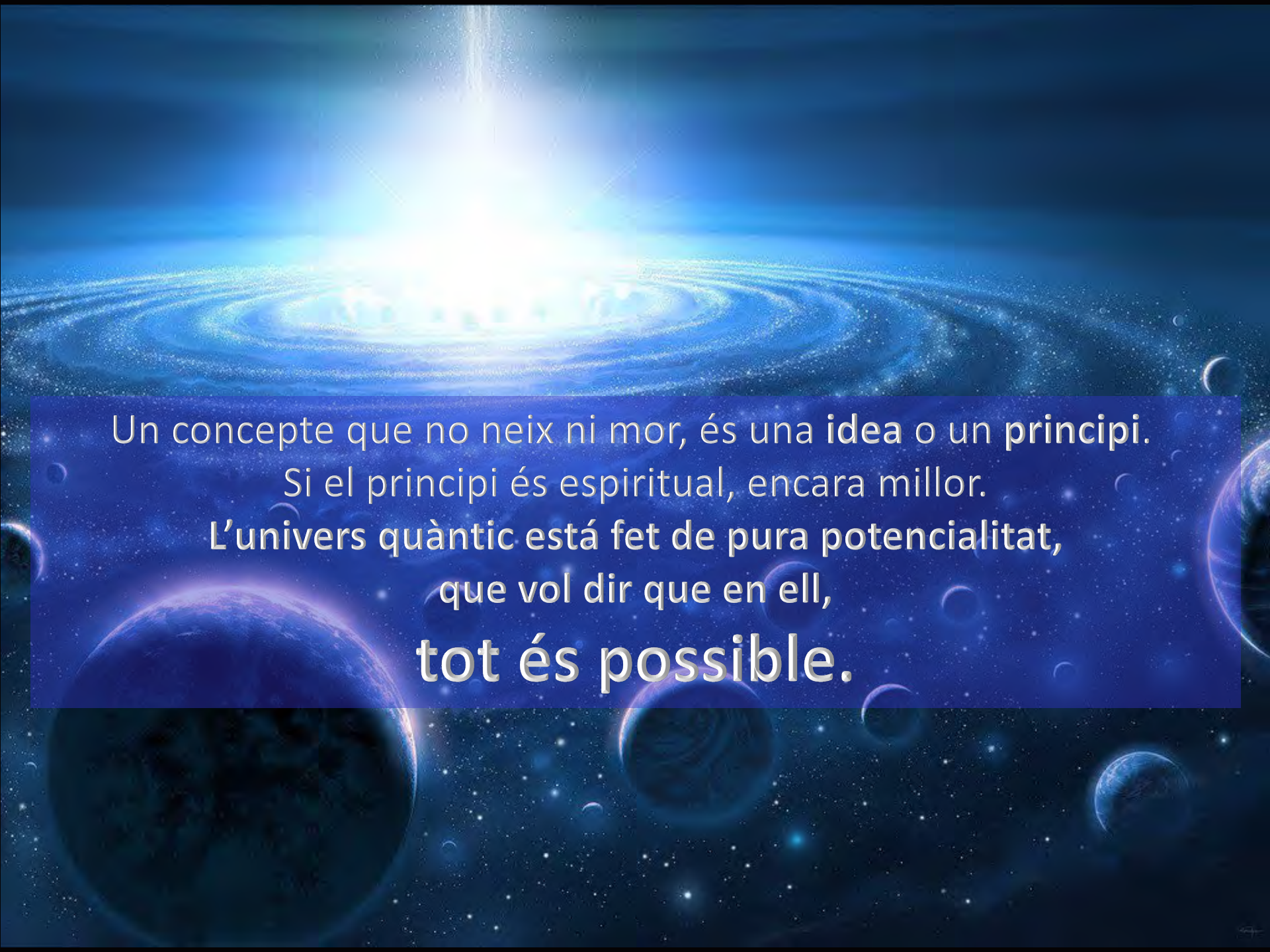
Per tant, no podem basar la nostra seguretat profunda sobre aquests valors. No podem confiar exclusivament en aquests valors per afirmar el nostre Ser (si bé és el que fem), perquè aquests valors a la llarga tots fallen, tots, incloses les relacions familiars, a causa d'una llei inapel·lable: la que determina que tot allò que ha tingut un naixement tindrà una mort, tot el que té un principi ha de tenir una fi.

Si nosaltres aspirem a viure una cosa profunda que ens aportí una autèntica seguretat, permanent, inalterable, que no estigui a mercè de vaivens de cap mena, busquem alguna cosa que no neixi i que no mori.

Aquest és el sentit de la paràbola
“construir sobre roca”.

El meu Treball espiritual, en què el fonament que no neixi i no mori?

Un concepte que no neix ni mor, és una **idea** o un **principi**.

Si el principi és espiritual, encara millor.

L'univers quàntic está fet de pura potencialitat,
que vol dir que en ell,

tot és possible.

Si humilment sé reconèixer que fins ara m'he recolzat en fonaments febles, de sorra,
(el personatge)
estic donant un pas molt important cap el

despertar espiritual

En canvi veiem persones amb problemes interiors que, allà on vagin, reproduïxen aquests problemes; persones amb una mentalitat estreta que, encara que tinguin molts diners, viuen estretament.

D'altres, en canvi, fins i tot amb mitjans escassos, viuen interiorment més lliures perquè la consciència és més àmplia.

Quina vida interior tinc?
Com és la meva vida interior
en aquest moment?

L'exterior es configura d'acord
amb l'interior perquè és el seu
efecte.

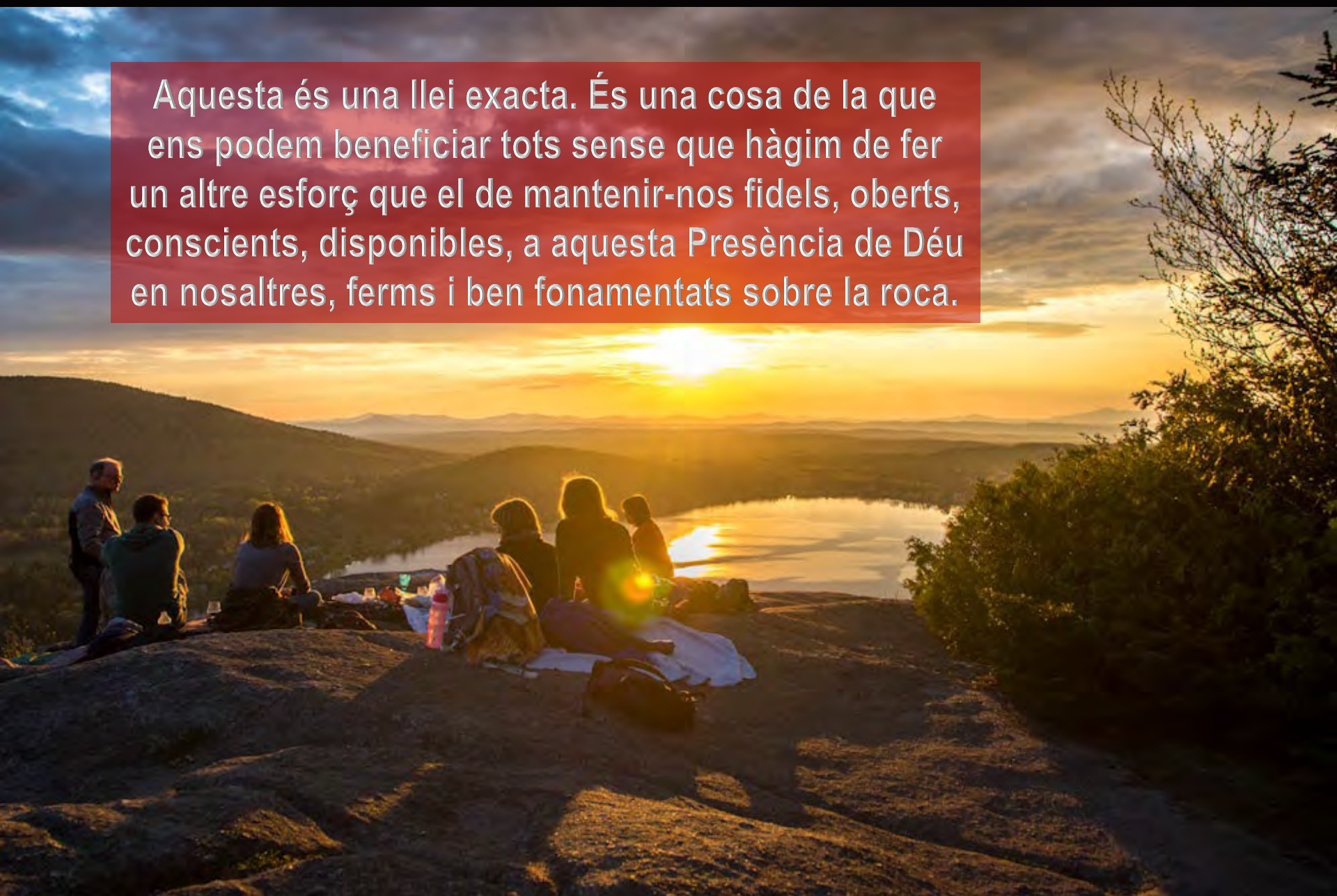
La Presència de Déu
no té principi ni fi.

I en la mesura que la nostra
consciència s'eleva, s'eixampla
i es manté oberta a aquesta
Presència activa de Déu,
veurem com les coses externes
van canviant per elles
mateixes. Això ens recorda
aquella frase de l'Evangeli tan
esmentada, tan poc entesa i tan
poc practicada:

El Regne de Déu
no té principi ni fi.

*«Busqueu primer el Regne de
Déu i la seva justícia, i tota la
resta us serà aïlegida».*

Aquesta és una llei exacta. És una cosa de la que ens podem beneficiar tots sense que hàgim de fer un altre esforç que el de mantenir-nos fidels, oberts, conscients, disponibles, a aquesta Presència de Déu en nosaltres, fermes i ben fonamentats sobre la roca.

**Quin és el concepte
clau del
despertar espiritual?**

És fer la voluntat del Pare.

És inútil fer moltes obres santes,
si no són fetes d'acord amb la voluntat del Pare.

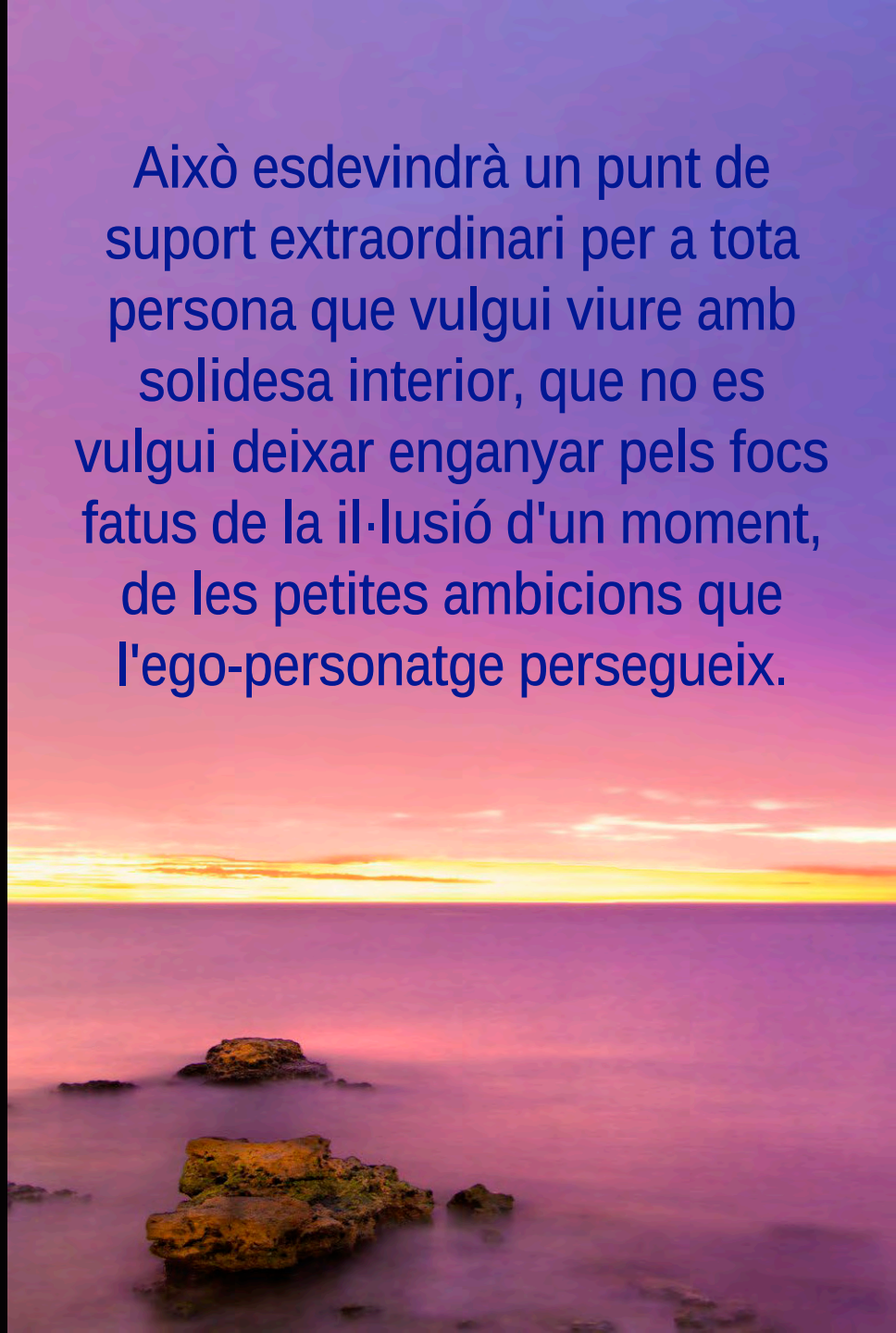
Per tant, si la vida espiritual no es fonamenta en fer la voluntat
del Pare, no sols no progressarà, sinó que s'esfondrà.

La voluntat del Pare,
la seva Paraula, Jesús,
l'Amor de l'Esperit Sant,
són la roca on s'edifica
la casa espiritual.

La vida espiritual és això,
és el naixement a aquesta
dimensió perenne,
és un descobrir i començar a
viure una realitat que de per si
mateixa
és sempre real,
està sempre present
i no falla mai.

Això esdevindrà un punt de
suport extraordinari per a tota
persona que vulgui viure amb
solidesa interior, que no es
vulgui deixar enganyar pels focs
fatus de la il·lusió d'un moment,
de les petites ambicions que
l'ego-personatge persegueix.

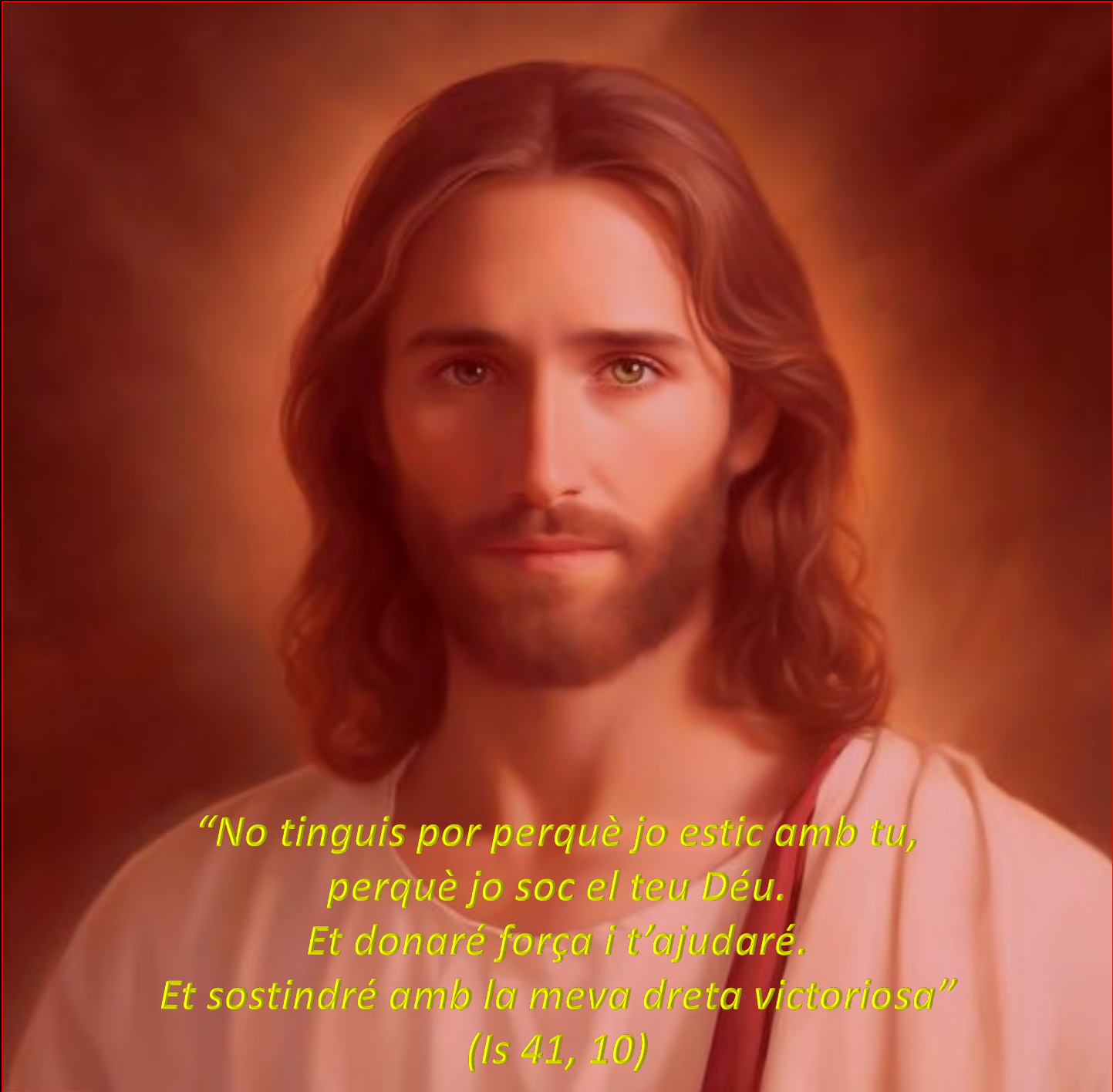
**Som instruments del
JO SOC SUPERIOR.**

**El Superior és el nostre fonament,
la nostra
“ROCA”.**

Déu és el nom que donem a allò que per a nosaltres és la noció d'allò més fabulós. És la meta última, la part nostra no reconeguda, la màxima que podem arribar a actualitzar. El nostre objectiu és anar-hi, actualitzar-lo i reconèixer-nos allà. Després ja veurem què passa. Però sí que us puc dir que es produeixen noves visions, noves expansions de consciència, i que amb aquest Treball espiritual n'hi ha prou per satisfer tota l'existència, plena i absolutament.

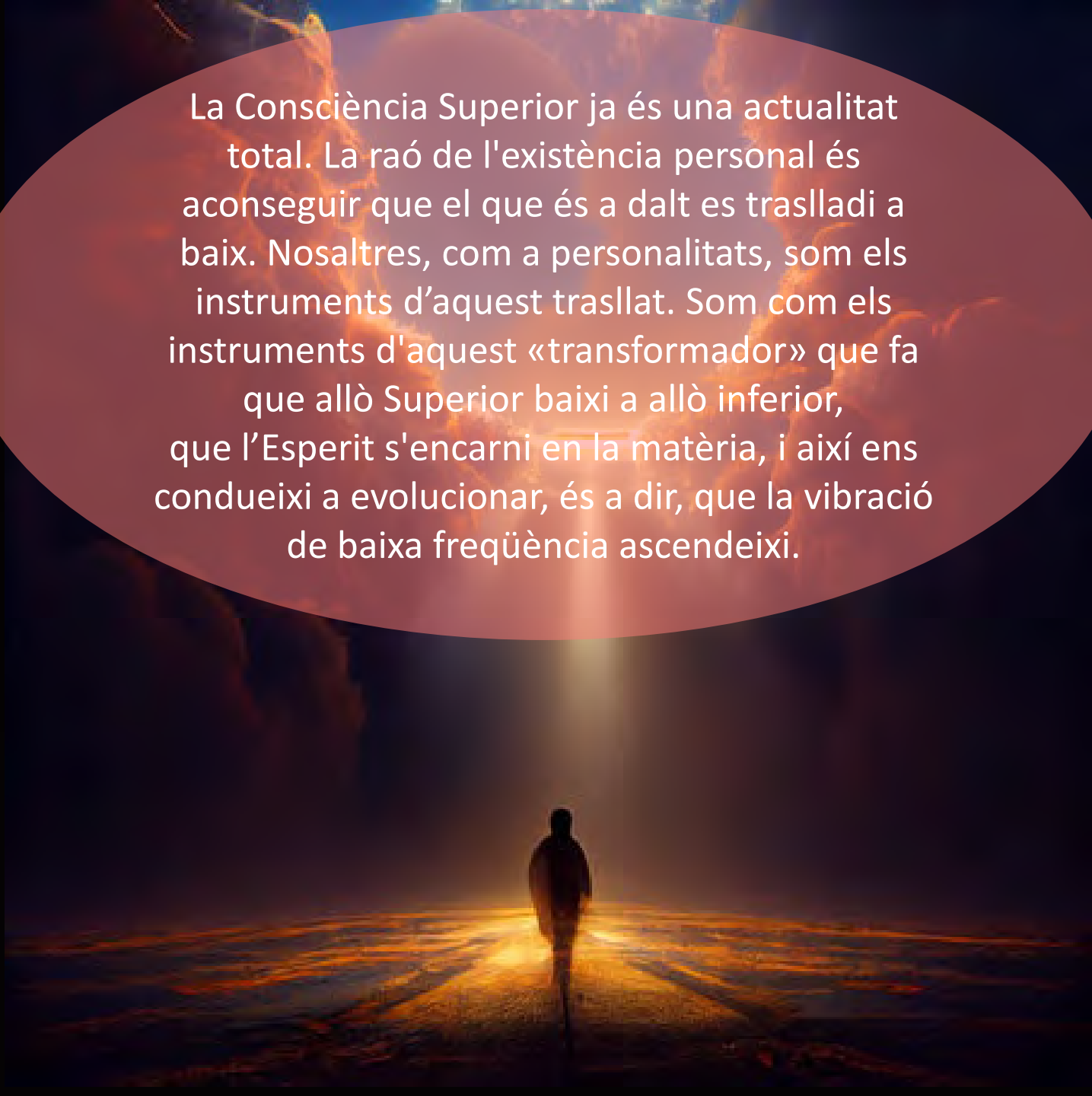

Ets conscient
de ser
instrument
de la
Consciència
DIVINA
Superior?

*“No tinguis por perquè jo estic amb tu,
perquè jo soc el teu Déu.
Et donaré força i t’ajudaré.
Et sostindré amb la meva dreta victoriosa”
(Is 41, 10)*

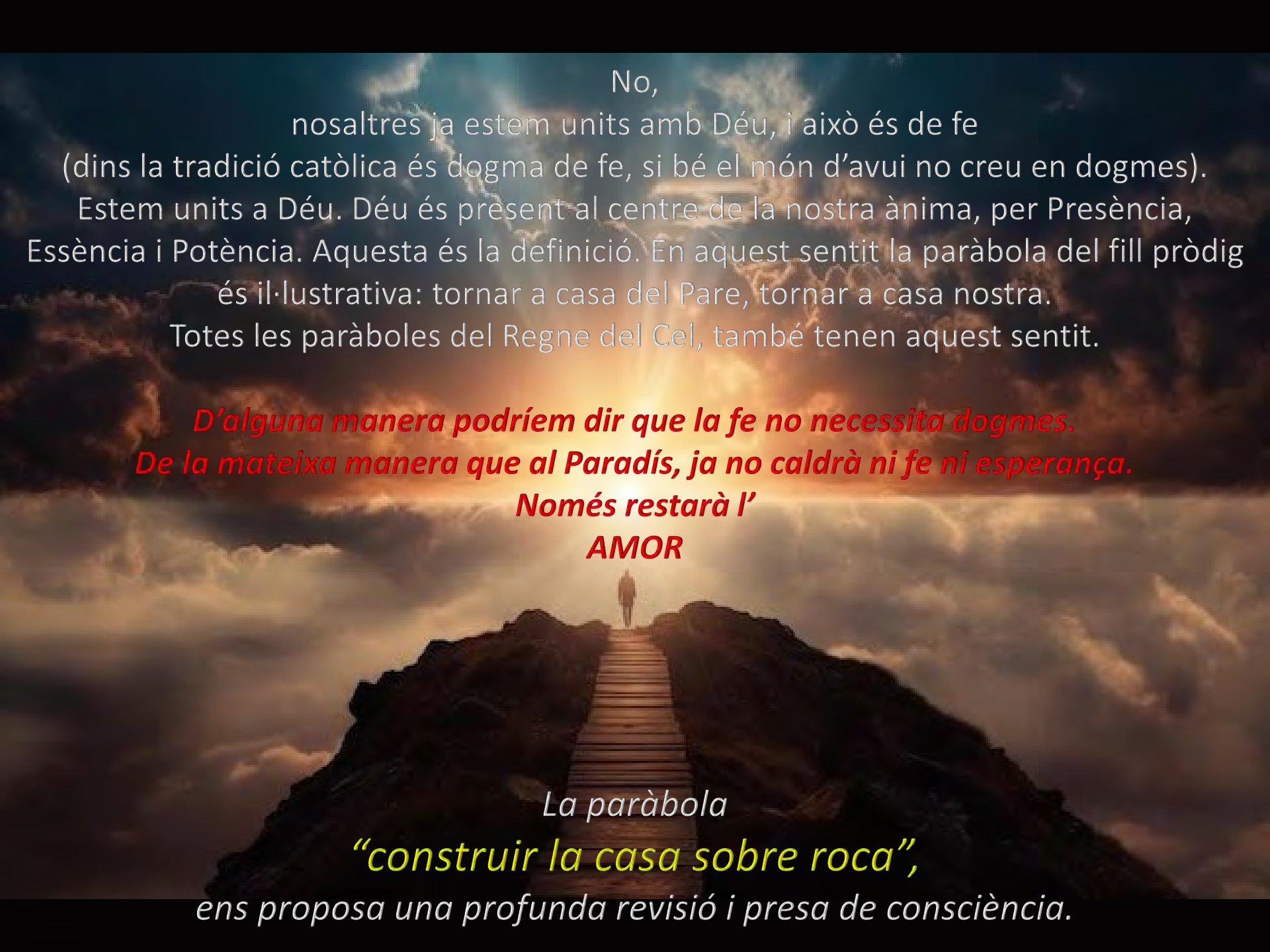
La Consciència Superior ja és una actualitat total. La raó de l'existència personal és aconseguir que el que és a dalt es traslladi a baix. Nosaltres, com a personalitats, som els instruments d'aquest trasllat. Som com els instruments d'aquest «transformador» que fa que allò Superior baixi a allò inferior, que l'Esperit s'encarni en la matèria, i així ens condueixi a evolucionar, és a dir, que la vibració de baixa freqüència ascendeixi.

Aquesta noció, mai no se'ns ha donat ni explicat.

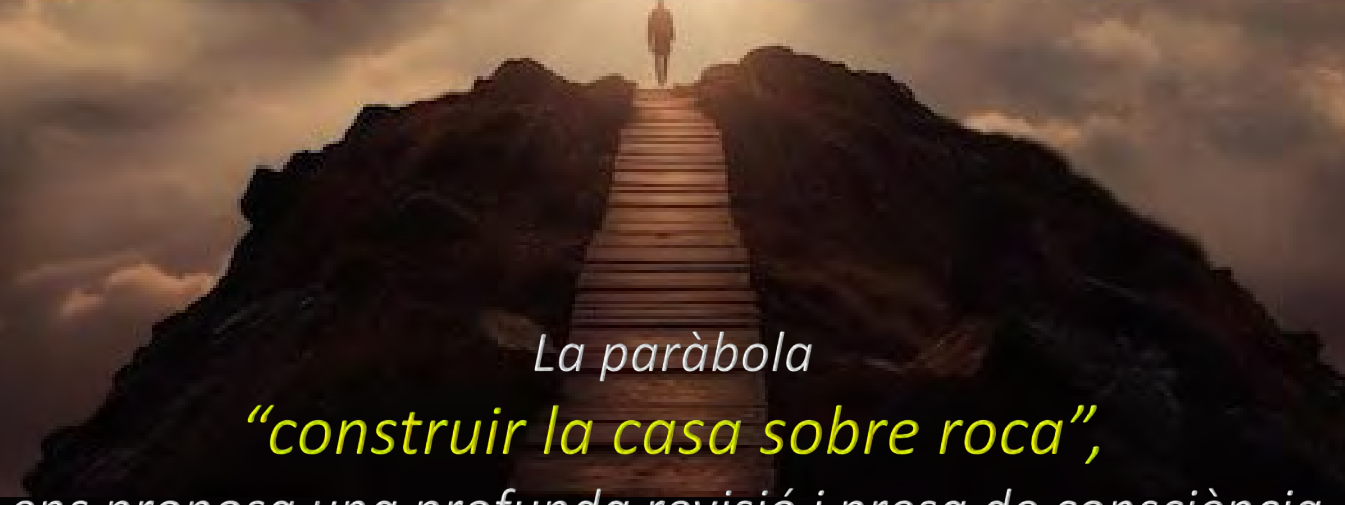

Sembla que estem condemnats (segons l'ensenyament que hem rebut) a ser una personatge, que sembla que té una ànima per algun lloc, la qual hem de guardar molt bé, i netejar-la, i tal i tal, perquè després brilli en algun un altre lloc ignorat.

No,
nosaltres ja estem units amb Déu, i això és de fe
(dins la tradició catòlica és dogma de fe, si bé el món d'avui no creu en dogmes).
Estem units a Déu. Déu és present al centre de la nostra ànima, per Presència,
Essència i Potència. Aquesta és la definició. En aquest sentit la paràbola del fill pròdig
és il·lustrativa: tornar a casa del Pare, tornar a casa nostra.
Totes les paràboles del Regne del Cel, també tenen aquest sentit.

*D'alguna manera podríem dir que la fe no necessita dogmes.
De la mateixa manera que al Paradís, ja no caldrà ni fe ni esperança.
Només restarà l'
AMOR*

*La paràbola
“construir la casa sobre roca”,
ens proposa una profunda revisió i presa de consciència.*

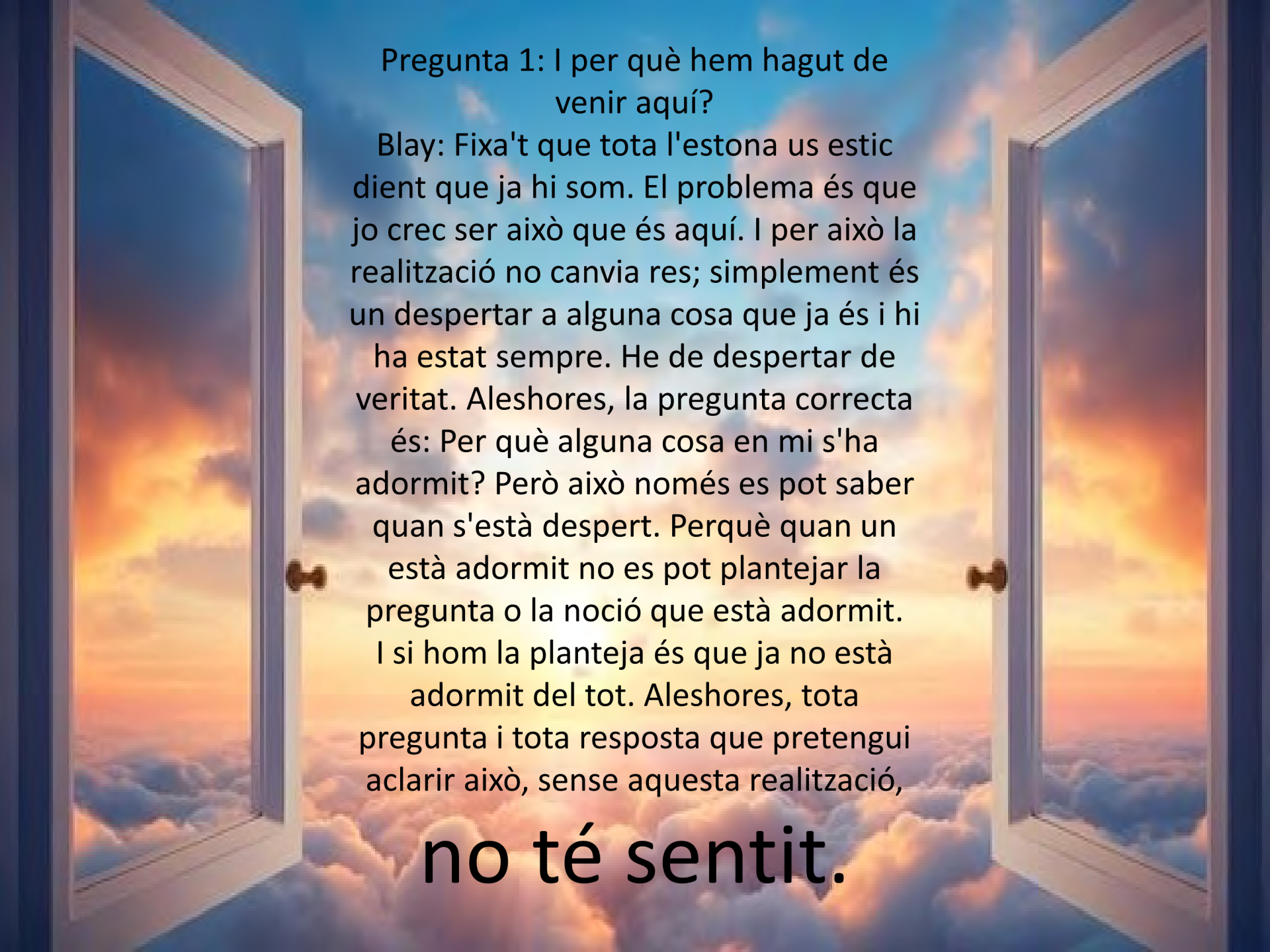
*Durant aquest curs hem aprofundit en el missatge de les paràboles de Jesús.
Amb la d'avui, tanquem el curs, però deixem oberta aquesta proposta:
Donat que el nostre camí espiritual no s'acaba avui, preguntem-nos sobre quin
fonament l'hem construït fins ara?*

Tot el que hem construït sobre l'ego-personatge s'esfondrà.

*Tinc intenció de construir la meva vida espiritual sobre roca?
Quina?*

La roca de la voluntat del Pare.

*L'autèntica realització personal que tots cerquem,
només es realitza fent la voluntat del Pare.*

Pregunta 1: I per què hem hagut de
venir aquí?

Blay: Fixa't que tota l'estona us estic
dient que ja hi som. El problema és que
jo crec ser això que és aquí. I per això la
realització no canvia res; simplement és
un despertar a alguna cosa que ja és i hi
ha estat sempre. He de despertar de
veritat. Aleshores, la pregunta correcta
és: Per què alguna cosa en mi s'ha
adormit? Però això només es pot saber
quan s'està despert. Perquè quan un
està adormit no es pot plantejar la
pregunta o la noció que està adormit.
I si hom la planteja és que ja no està
adormit del tot. Aleshores, tota
pregunta i tota resposta que pretengui
aclarir això, sense aquesta realització,

no té sentit.

Si jo us digués que el que es veu quan s'està despert és que mai no s'ha adormit, això no ho creuríeu. Si us digués que el que es veu quan s'està despert és que no s'ha adormit mai!

Això, es realitza, s'arriba a veure amb tota claredat, amb tota evidència.

Deixem-nos d'aquestes possibilitats, perquè el que interessa ara és despertar. Almenys veure que els problemes que ens plantegem estant adormits o des d'aquest nivell de consciència, només poden tenir l'abast i la comprensió pròpia d'aquest mateix nivell adormit.

Desperta!

Pregunta 2: Si et faig aquesta pregunta en relació amb el despertar és que ja estic desperta oi?

Blay: No. Només quan t'adones que estàs dormint és senyal que comences a estar despert@. Si estàs despert@, ja no et fas preguntes, perquè ja ho veus. I quan jo dic que m'he passat anys fent-me aquesta pregunta és que estava en aquest nivell i res més. I després he vist la resposta i també he vist que la pregunta no era necessària.

Per això, al terreny filosòfic és inútil, és absurd, pretendre donar explicacions que corresponen a altres nivells; només el Treball espiritual i l'experiència interior aclareixen les coses de manera evident, definitiva.

A woman with long blonde hair, wearing a white, short-sleeved, knee-length dress, is walking away from the viewer up a staircase. The staircase is composed of dark, rectangular steps that appear to be floating or built upon a vast expanse of soft, white, billowing clouds. At the top of the visible stairs, there is a bright, golden, ornate door. The scene is set against a deep blue sky, and the overall atmosphere is ethereal and spiritual.

Així
construeixes la teva
vida espiritual sobre roca.

Vés més enllà del raonar.

EXPERIMENTA!

Pregunta 3:

Ho sabem, però ens costa d'entendre que les coses que vius no es puguin explicar amb raonaments.

Blay: Com explicaries a algú aquesta pau que sents, quan estàs realment ben connectat@? Aleshores pots veure que aquesta pau és d'un nivell que no es pot explicar, ni té gairebé sentit explicar-ho. Doncs és el mateix: hi ha una visió i una felicitat, respecte a les quals això és com la llum d'un llumí comparat amb el

Sol.

The image features two hands, one on the left and one on the right, reaching towards each other. The hands are silhouetted against a bright, glowing light source, likely the sun, which creates a strong lens flare effect. The background is a sky filled with soft, white clouds. The overall mood is hopeful and aspirational.

Aquí ho
presentem una
mica, però res
més.

L'únic que té
sentit és
experimentar-ho,
perquè això és
nostre, és el que
som.

El fonament,
la roca la tenim
des de sempre,
només que hem
construït la nostra
vida en
fonaments
que no
s'aguanten.

Ens hem cregut moltes creences falses i hem funcionat amb elles fins ara. Hem intentat solucionar els nostres problemes des de posicionaments molt febles i ens hem enfonsat moltes vegades. Hem de fonamentar-nos en roca ferma, sabent que

som instruments
per expressar la plenitud de

Déu

A close-up, low-angle shot of a hand holding a small, glowing object. The hand is cupped, and the object is held in the palm. The background is a warm, golden light, suggesting a sunrise or sunset. The overall mood is one of hope and faith.

Nosaltres som com uns instruments
conscients, intel·ligents, en mans de
Déu, per poder expressar una mica més
la seva plenitud a la terra. Som canals
per poder il·luminar una mica més els
altres, mitjançant la seva acció a través
nostre. No perquè jo hagi d'ensenyar
res ni perquè hagi de canviar o
il·luminar ningú,
sinó perquè deixo que Déu a través
meu faci la seva feina d'il·luminació,
de redempció.

No soc jo qui faig,
només deixo que

DÉU

faci en mi i per mi.

En el moment que crec ser jo qui fa alguna cosa, ja estic tancant aquesta obertura cap a Déu, aquesta porta d'entrada de Déu en mi.

Perquè Déu actui en nosaltres cal mantenir la nostra ment i la nostra afectivitat obertes a la seva Presència. Aleshores, tota vida adquireix un sentit nou, en convertir-se en un canal de transmissió de més llum, pau, força, goig, per als altres.

Som canals de Déu, amb capacitat de canalitzar Déu amb la nostra vida, però no en som conscients, no ens ho creiem, i ens quedem rere la porta sense deixar que ens arribi la llum de

**Soc conscient de ser un canal de Déu a les seves
mans, amb capacitat de canalitzar Déu amb la
meva vida?**

El Treball espiritual ens transforma i alhora fa més feliços els altres.

No es tracta de vagues sentimentalismes; es tracta d'una cosa tan real com les coses més reals que hi ha. Precisament, jo no he de tenir una actitud sentimental, sinó una actitud sencera, sòlida, massissa, però amb una gran obertura interior a Déu present en mi. He de tenir l'actitud pròpia de qui està ben fonamentat sobre la roca que és Déu en mi..

The image features two hands, palms up, holding a bright, glowing light source. From this point, numerous long, thin, purple and blue light trails radiate outwards across the dark background, creating a sense of energy and movement. The hands are positioned on the right side of the frame, with the fingers slightly curled. The overall color palette is dominated by deep blues and purples, with the bright white and yellow light from the hands providing a strong contrast.

La meva obertura interior a Déu present en mi.

Aleshores, dins de la meua actitud decidida, clara, sòlida, forta, es filtrarà alguna cosa que l'altre percebrà, o el beneficiarà encara que no se n'adoni; una cosa que serà una autèntica ajuda per a l'altre, sense que jo esmenti res relacionat amb la vida espiritual, sense necessitat de mostrar-me com un apòstol o com a divulgador de cap ideologia.

És una cosa secreta, és una cosa entre Déu i jo; però deixant el lloc disponible perquè Déu faci la seva feina a través meu. Aquesta experiència és a l'abast de tothom, ja que Déu no té cap preferència. Tota persona que tingui una sincera aspiració i la intuïció de la Presència i de l'existència de Déu en tot, té a la seva disposició aquesta experiència, però cal ser-hi, cal anar-hi, cal estar fonamentat en la roca que és

**Et demano: Sigues la meva roca.
Ho ets, sé que ho ets estat sempre, però sovint em
recolzo en coses efímeres sense adonar-me'n.
Cada cop que em deixo conduir per l'ego-
personatge, abandono la roca, me'n vaig a terres
movedisses i m'enfoso. Ajuda'm!**

En lloc de lamentar-nos, treballem per obrir-nos a la Font.
No ens lamentem dels problemes, de les circumstàncies. Treballem per a la solució
única, real. Amb aquesta pràctica tots els problemes d'inseguretat, tensió, depressió,
neurosi, fòbies, fílies, etc., tot s'esvaeix com es fon un tros de gel a la llum del sol.

Tots els problemes existeixen només per defecte d'aquesta Presència Divina, perquè el positiu ha deixat d'expressar-se d'una manera intensa i el negatiu ho substitueix, però només com a absència temporal del positiu.

Quan temps deixareu
que el negatiu desplaci
el meu Amor?

Jim Caviezel

Tots els estats de por,
d'angoixa, no són res més que
l'absència de la Consciència
de Ser,
que ja sou.

Tots els problemes són
absència de Déu.

Amb la Presència del Pare,
tots els problemes
psicològics se us fonen i
desapareixen. Però us heu
d'obrir, cultivar, viure en la
Presència del Pare,
mitjançant la receptivitat, el
silenci,
la pregària i molta humilitat.
Així és com recupereu el
vostre fonament sobre
ROCA

Aquesta pràctica ens omplirà de pau i d'harmonia interior i es traduirà en harmonia exterior.

Tot allò que nosaltres vivim habitualment és l'exteriorització del nostre estat de consciència interior; o sigui, que les coses tal com es presenten estructurades al nostre voltant, són la cristal·lització material de la nostra consciència interior. Quan la nostra consciència s'eixampla, s'eleva, es produeix un canvi exterior; la consciència interior il·luminada dona com a fruit una harmonia exterior a les coses, a les persones, a tot.

L'exterior és un reflex de

l'interior.

**Com és de
lluminós
el meu
interior?**

Quines
foscors
interiors
necessito
posar sota la
llum de la
Presència de
Déu?

Si la consciència interna la tenim il·luminada per la

Presència de Déu, donem fruits.

Són fruits harmònics, plens de llum i d'amor, conseqüència de fer la
Voluntat de Déu.

Creiem, erròniament, que l'exterior no depèn de nosaltres.

Però totes les coses, tot el que existeix, hi és perquè una consciència l'està creant. Després altres consciències (entre les quals, la nostra) l'atrauen i el retenen, i cada persona tendeix a atreure allò que està d'acord amb el seu estat de consciència.

Els fruits estan sempre assegurats
quan la persona es fonamenta sobre la

roca de la Voluntat i la Presència de

Déu

Per això veiem persones amb problemes interns que, allà on van, els
reprodueixen. Són persones amb una mentalitat estreta que, encara que tinguin
molts diners, viuen estretament.

D'altres, en canvi, fins amb mitjans escassos, viuen interiorment més lliures perquè han aixemplant la seva consciència fins a nivells més elevats.

L'exterior es configura d'acord amb l'interior perquè és el seu efecte.

A mesura que la nostra consciència s'eleva, s'eixampla i es manté oberta a la Presència activa de Déu, veurem com les coses externes van canviant per elles mateixes.

Això és una llei exacta de la que tots ens en podem beneficiar, sense
que hàgim de fer cap esforç que el de mantenir-nos fidels, oberts,
conscients, disponibles, a la
Presència de Déu en nosaltres,
ferms i ben fonamentats sobre la roca.

Proposo que
recontextualitzem el mot
“esforç”, perquè l’ego ens
l’associa a quelcom costós,
difícil, fins i tot dolorós. Així
aconsegueix que no ens
movem d’on som. A canvi,
el SER veu tota oportunitat
d’avançar, com un
REGAL DE DÉU.

D’aquesta manera si veiem
cada “esforç” com
l’oportunitat d’experimentar
un
REGAL DE DÉU,
el camí d’evolució espiritual
es converteix en una
motivació alliberadora.

REGAL DE DÉU

Som pols d'estrella

(Dr. Manel Sans)

Som llum

Som
Intel.ligència,
amor,
felicitat

PREGUEM

ORACIÓ INSPIRADA PER JESÚS A UNA ÀNIMA MÍSTICA

PARE-MARE-VIDA, tu ets la meva vida, el meu suport constant, la meva salut, la meva protecció, la perfecta satisfacció de cada necessitat, i la meva inspiració més elevada.

Et demano que em revelis l'autèntica Realitat de Tu Mateix, de Tu Mateixa.

Sé que és la teva VOLUNTAT que jo estigui plenament il·luminat/da, per així poder rebre millor el discerniment de la teva Presència dins meu i al voltant meu. Ho crec, i sé que això és possible.

Crec que em protegeixes i em mantens dins de l'AMOR perfecte.

Sé que el meu propòsit final és ser una humil EXPRESSIÓ de TU.

Mentre parlo amb tu, sé que estàs perfectament receptiu, ja que tu ets la

INTEL·LIGÈNCIA AMOROSA UNIVERSAL del PARE

que tan meravellosament ha dissenyat aquest món i l'ha portat a la manifestació visible.

*Reconec que, segons ET demano que em parlis,
estic enviant un raig de llum conscient cap a la teva
CONSCIÈNCIA DIVINA,
i que, en escoltar-me,
estàs penetrant en la meva consciència humana,
i estàs apropant-te cada cop més a la meva ment i al meu cor
cada cop més receptius.
M'encomano tot jo, i tota la meva vida,
a la teva amorosa cura i sosteniment.*

GRÀCIES PARE - MARE - VIDA.